

Štvrtý deň

V pokore zosúladiť svoje myslenie s Kristovým myslením

„Potom sa vrátili do Jeruzalema z vrchu, ktorý sa volá Olivový a je blízko Jeruzalema, vo vzdialenosti sobotnej cesty. Keď ta prišli, vystúpili do hornej siene, kde sa zdržiavali Peter, Ján, Jakub, Ondrej, Filip, Tomáš, Bartolomej, Matúš, Jakub Alfejev, Šimon Horlivec a Júda Jakubov. Všetci títo jednomyselne a vytrvalo zotrvali v modlitbách spolu so ženami, s Máriou, Ježišovou matkou a s jeho bratmi.“ (Sk 1,12–14)

„... lebo všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu.“ (Rim 3,23)

„Zmýšľajte medzi sebou tak, ako Kristus Ježiš: On, hoci mal Božiu podobu, svoju rovnosť s Bohom nepovažoval za korisť, ale zriekol sa jej, keď vzal na seba podobu služobníka a stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka, ponížil sa a stal sa poslušným až na smrť, a to smrť na kríži.“ (Fil 2,5-8)

„Kým učeníci čakali na splnenie zaslúbenia, v úprimnej pokore sa kajali a vyznávali svoju neveru. Keď pomysleli na to, čo im Kristus pred svojou smrťou povedal, začali lepšie chápať význam jeho slov. Pravdy, na ktoré pozabudli, sa im v mysli znova vynárali a vzájomne si ich pripomínali. Vyčítali si, že Spasiteľa nechápali. Jednotlivé udalosti z jeho obdivuhodného života im v mysli prebiehali ako súvislé pásмо. Pri uvažovaní o jeho čistom, svätom živote, sa im zdalo, že nijaká námaha nebude príliš ťažká, nijaká obeť priveľká, aby vlastným životom nedosvedčili krásu Kristovej povahy. Keby mohli posledné tri roky prežiť znova, ako inak by si počínali! Keby smeli Majstra znova uvidieť, čo všetko by neurobili, aby mu dokázali, ako vrúcne ho milujú a ako úprimne ľutujú, že ho niekedy slovom či skutkom nevery zarmútili! Utešovala ich však myšlienka, že im je všetko odpustené. Rozhodli sa, pokiaľ možno, napraviť svoju neveru neochvejným vyznávaním Krista pred svetom.

Tieto prípravné dni boli dňami hlbokého sebaspytovania. Učeníci vedeli o svojom duchovnom nedostatku a prosili Pána o sväté pomazanie, ktoré by ich uspôsobilo, aby mohli pracovať pri záchrane hynúcich. O požehnanie neprosili len pre seba; cítili zodpovednosť za záchranu iných. Vedeli, že evanjelium treba hlásať svetu, preto túžili po moci, ktorú im Kristus prisľúbil.“ (Poslovie nádeje, s. 22.23; AA 36.37)

Otázky

Ako nás táto pravda vedie k pokore v tom, ako sa navzájom vnímame?

Aké postoje nás navzájom najviac priťahujú a zbližujú? (v rodine aj vo zbore)

Čo znamená mať taký postoj a zmýšľanie ako Kristus?

Ako by to malo ovplyvniť spôsob, akým sa správame k sebe navzájom v rodine a kruhu priateľov?

Modlitby

Modlime sa, aby nič nestálo v ceste vašej vďačnosti za vašu rodinu, priateľov i rodinu veriacich.

Modlime sa, aby sme si osvojili Kristov postoj i zmýšľanie.

Prosme o Ježišovu pokoru v prístupe ku každému členovi našej rodiny i našim priateľom.